Ευθανασία (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Date : 17 Μαρτίου, 2014

Το 2002 η Ολλανδία πρώτη δια του κοινοβουλίου της νομιμοποίησε την ευθανασία. Σύμφωνα με το πρωτοποριακό, όπως χαρακτηρίστηκε, νομοσχέδιο οι ιατροί θα είχαν στο εξής τη δυνατότητα να πραγματοποιούν ευθανασία, χωρίς να διατρέχουν κίνδυνο νομικής προσφυγής, εάν ακολουθούσαν συγκεκριμένους αυστηρούς κανόνες. Πρόσφατα τον δρόμο της Ολλανδίας ακολούθησε το γειτονικό της Βέλγιο, η βουλή του οποίου νομιμοποίησε την **ευθανασία παιδιών**, που πάσχουν από ανίατη ασθένεια σε τελικό στάδιο.

Αν οι δυτικές κοινωνίες δεν βίωναν βαθειά παρακμή, ασφαλώς δεν θα μπορούσε ο περί ευθανασίας νόμος να χαρακτηριστεί πρωτοποριακός, αλλά νόμος κατάντιας! Ο νόμος είναι σαφώς εχθρικός προς το πνεύμα του όρκου του Ιπποκράτη, με τον οποίο κάθε γιατρός δεσμευόταν μεταξύ άλλων να τηρήσει και το ακόλουθο: *«Θα χρησιμοποιώ τη θεραπεία για να βοηθήσω τους ασθενείς κατά τη δύναμη και την κρίση μου, αλλά ποτέ για να βλάψω ή να αδικήσω. Ούτε θα δίνω θανατηφόρο φάρμακο σε κάποιον που θα μου το ζητήσει, ούτε θα του κάνω μια τέτοια υπόδειξη».* Όμως ο Ιπποκράτης καλούσε τους γιατρούς να δώσουν τον όρκο ενώπιον των θεών Απόλλωνα, Ασκληπιού, Υγείας και Πανάκειας.
Οι γιατροί, που ανέμεναν με ανακούφιση την ψήφιση του νόμου, ώστε να μη διατρέχουν τον κίνδυνο ποινικής δίωξης, ασφαλώς δεν πιστεύουν σε Θεό. Και όπως έγραψε ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας Ντοστογιέφσκι *«χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται»*!

Ίσως να φαίνεται ακόμη σε πολλούς ότι ξεπέρασαν τα εσκαμμένα οι νομοθετήσαντες. Προσωπικά θεωρώ ότι είχε προηγηθεί νομοθετικό μέτρο κατά πολύ πιο εγκληματικό και συνάμα

οδυνηρό σε πλείστες όσες και όχι μόνο δύο «χριστιανικές» χώρες, το οποίο όμως έγινε εν πολλοίς αποδεκτό μετά τις αρχικές διαμαρτυρίες θρησκευτικών κύκλων. Πρόκειται για τη νομιμοποίηση των εκτρώσεων. Ο Ιπποκράτης τονίζει χαρακτηριστικά στον όρκο του: *«Παρομοίως, δεν θα εμπιστευτώ σε έγκυο μέσο που προκαλεί έκτρωση».* Στην εποχή μας το φεμινιστικό κίνημα εξαπέλυσε το σύνθημα *«η γυναίκα έχει το δικαίωμα αυτοδιαχείρισης του σώματός της»* και αρκετοί γιατροί, που ωφελήθηκαν αρκούντως από τη «βιομηχανία» των εκτρώσεων ενέπλεξαν στο θέμα μας και την επιστήμη, η οποία εκλήθη να αποφανθεί περί του αν το έμβρυο είναι ζων οργανισμός ή εξάρτημα του σώματος της γυναίκας που κυοφορεί. Η αντιπαράθεση, αν και υποτονική πλέον, υφίσταται στο μέτρο που κάποιοι επιστήμονες επιμένουν στη θέση ότι πρόκειται για έγκλημα. Ασφαλώς δεν είναι η επιστημονική γνώση (ή η επιστήμη, όπως υποστηρίζουν συνήθως οι δημαγωγοί του χώρου), αλλά η θρησκευτική τους πίστη. Σύμφωνα με τη χριστιανική διδασκαλία το έμβρυο εμψυχώνεται από τη στιγμή της συλλήψεως και ως εκ τούτου είναι ζων οργανισμός. Βέβαια αυτό δεν έχει την ελάχιστη σημασία για κάποιον που, αρνούμενος την ύπαρξη του Θεού, αρνείται και την ύπαρξη της ψυχής. Θέλω να τονίσω ότι η αντιπαράθεση δεν είναι επιστημονικής, αλλά θρησκευτικής τάξεως.

Ενθυμούμαι όταν η ιταλική βουλή είχε υπερψηφίσει το νομοσχέδιο για τη νομιμοποίηση των εκτρώσεων, αρκετές γυναίκες συγκεντρώνονταν για καιρό έξω από το Βατικανό ζητώντας από τον πάπα να αποδεχθεί και αυτός ότι η έκτρωση δεν συνιστά έγκλημα. Στην εμμονή εκείνου στην ορθή εκκλησιαστική θέση, το κίνημα διαμαρτυρίας ατόνησε. Έχουν δίκαιο εκείνοι που αποφαίνονται ότι η νομιμοποίηση μιας πράξεως συντελεί συν τω χρόνω και στην ηθικοποίησή της. Το αστικό κοινοβούλιο επί δύο αιώνες ψηφίζει αντιχριστιανικούς νόμους και οι χριστιανοί μετά από σύντομη αντιπαράθεση «για την τιμή των όπλων» αποδέχονται τα τετελεσμένα και σιωπούν. Κυριότερη αιτία είναι η από καιρό υποταγή των θρησκευτικών ηγητόρων στην αστική εξουσία και η συμπόρευσή τους μ’ αυτήν. Έτσι το κοινωνικό μήνυμα του Ευαγγελίου, το οποίο στηλιτεύει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο έχει καταχωνιαστεί και λίγο πολύ ακόμη και όσοι δηλώνουν ακόμη χριστιανοί έχουν πλήρως αστικοποιηθεί και αποδέχονται το καθεστώς της αδικίας και της εκμετάλλευσης. Και δεν είναι λίγοι μεταξύ αυτών εκείνοι που θα ωθούσαν σε έκτρωση την άγαμη θυγατέρα τους, που ατύχησε σε κάποια σχέση της, για να μη δώσουν λαβή σε σχόλια του κόσμου, της «καθώς πρέπει» κοινωνίας! Ευτυχώς που δεν έχει νομοθετηθεί ακόμη η υποχρεωτική εκτέλεση εκτρώσεων και γίνεται σεβαστή η

επίκληση λόγων συνειδήσεως σε περίπτωση αρνήσεως.

Το τι οδηγεί μια γυναίκα στην έκτρωση είναι γνωστό. Φεμινίστριες στο παρελθόν διακήρυτταν ότι προτιμούν τη λαμπρή επαγγελματική σταδιοδρομία από τα παιδιά! Άλλες γυναίκες δέχονται φορτικότατες τις πιέσεις από τους άνδρες ή τους συντρόφους τους, που επικαλούνται λόγους οικονομικούς και που παραμένουν συνήθως στο απυρόβλητο, καθώς η ανδροκρατούμενη κοινωνία συνήθως δείχνει τη γυναίκα. Τί όμως οδηγεί μια κοινωνία στη νομιμοποίηση της ευθανασίας; Ασφαλώς δεν λείπει το λογικό επιχείρημα: Προς τί να υποφέρει ένας άνθρωπος και ιδιαίτερα ένας νέος άνθρωπος, όταν η επιστήμη έχει αποφανθεί κατά τρόπο κατηγορηματικό περί του επικειμένου θανάτου του; Βέβαια η απάντηση του πιστού, η χωρίς νόημα για τον άπιστο, είναι: Ο Θεός είναι ο χορηγός της ζωής και αυτός μόνο έχει το δικαίωμα να την αφαιρέσει. Γι’ αυτό ένας χριστιανός είναι σαφώς και κατά της θανατικής καταδίκης. Εστιάζουμε αλλού τη σκέψη μας. Οι δυτικές κοινωνίες είναι κοινωνίες, στις οποίες από καιρό έχει χαθεί το νόημα ζωής. Η Τατιάνα Γκορίτσεβα, καθηγήτρια στο παρελθόν της μαρξιστικής φιλοσοφίας στο Λένιγκραντ, η οποία μετά από πολλές περιπλανήσεις σε διάφορους –ισμούς κατέληξε στην Ορθοδοξία, έγραψε: *«Ο άνθρωπος έχει να επιλέξει ανάμεσα στον πόνο και στην ανία. Εμείς οι ορθόδοξοι επιλέξαμε τον πόνο, οι δυτικοί την ανία»*. Ο πόνος είναι ανυπόφορος για τον δυτικό άνθρωπο. Πέραν αυτού σπανίζει σ’ αυτόν ακόμη και το πνεύμα θυσίας. Πίσω από την έγνοια για τον ανιάτως πάσχοντα συνήθως κρύβεται η επιθυμία: «Άντε να τελειώνουμε». Να απαλλαγούμε εμείς από τη φροντίδα και το ασφαλιστικό σύστημα από τη δαπάνη της περαιτέρω νοσηλείας. Άλλωστε, αφού όλα τελειώνουν στον τάφο, προς τί ο πόνος; Και όμως ο πόνος, κατά την ορθόδοξη θεολογία εξαγνίζει. Λέγεται ότι τα αντικαρκινικά νοσοκομεία είναι οι καλύτεροι ιεροκήρυκες. Πλείστοι όσοι ασθενείς στο κρεβάτι του πόνου βρήκαν το νόημα του βίου και ετοιμάστηκαν, να διαβούν προς τη ζωή. «Ψιλά γράμματα» αυτά για τους οπαδούς του πρακτικού υλισμού, οι οποίοι όμως βιώνουν τον τρόμο του θανάτου, μη παύοντας από την άλλη να κατηγορούν την Εκκλησία ότι κραδαίνοντας τον θάνατο τρομοκρατεί τους πιστούς. Γι’ αυτούς όλους ο παιάνας της Αναστάσεως είναι πένθιμο εμβατήριο.

Φαίνεται σήμερα η Δύση να ζει με τόσες βεβαιότητες, ώστε να μη θέλει να εγκύψει στα μύρια όσα προβλήματα απασχολούν τις κοινωνίες της. Μάλιστα ωθεί την πρόκληση με την περιφρόνηση των πνευματικών νόμων στο έπακρο θέτοντας στο επίκεντρο του ενδιαφέροντός της τα «δικαιώματα» των επιλεγόντων τη διαστροφή περί την

γενετήσια σφαίρα, οι οποίοι και πληθαίνουν ανησυχητικά και προνομιούχοι πολίτες έχουν καταστεί σε πλείστες όσες δυτικές χώρες. Στις ΗΠΑ προ ετών κάποιος «επιστήμων» «ανακάλυψε» κατά παραγγελία το γονίδιο της ομοφυλοφιλίας! Πρόσφατα
το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο ψήφισε νομοσχέδιο, με το οποίο ζητά από τα κράτη μέλη να λάβουν μέτρα κατά της «ομοφοβίας»!

Το
Ισλάμ διαρκώς ανέρχεται αριθμητικά στις χώρες της παρακμής και το μέλλον αυτών είναι προδιαγεγραμμένο. Όσοι αντισταθούν στην ισλαμοποίηση, πρέπει να έχουν λόγους. Και τους λόγους δεν τους δίνει το πνεύμα του πρακτικού υλισμού, αλλά η εναλλακτική πίστη, η χριστιανική, αυτή που σήμερα λοιδορείται στη Δύση. Αλλά δεν είναι δυνατόν να διατηρηθεί η πίστη αυτή με το πλήθος των εκπτώσεων που σήμερα τη χαρακτηρίζουν. Γι' αυτό θα δικαιωθεί ο διαπρεπής βυζαντινολόγος Ράνσιμαν, που έγραψε ότι ο 21^{ος} αιώνας θα είναι αιώνας της
Ορθοδοξίας.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

ΣΧΕΤΙΚΑ:

Ευθανασία
και... «Ευθανασία» (εκτός και εντός εισαγωγικών) (Αθανάσιος Αβραμίδης, Καρδιολόγος, Καθηγητής Παθολογίας του Παν/μίου Αθηνών)

Ευθανασία (π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος)

Διαφωνούμε με την ευθανασία (Σεβ. Μητροπ. Ναυπάκτου & Αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Ερωτήματα για τον θάνατο και την ευθανασία (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Ευθανασία - Εκκλησιαστική άποψη (Σεβασμ. Μητροπ. Ναυπάκτου κ.κ. Ιερόθεος)

Το δράμα της Ευθανασίας (Ανδρέας Π. Καραμπίνης, Διευθ. Μονάδας Εντατικής Θεραπείας)

Νομιμοποίηση θεληματικής ευθανασίας; (Εμμανουήλ Παναγόπουλος, Αμ. Επικ. Καθηγητής Χειρουργικής)

Ευθανασία:
Λύση για το «Ασημένιο Τσουνάμι»; (Εμμανουήλ Παναγόπουλος, Αμ. Επ. Καθηγητής Χειρουργικής, Διευθυντής Χειρουργικού Ε.Σ.Υ.)